A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. szeptember 20.*

A T-232/10. sz. ügyben,

a **Couture Tech Ltd** (székhelye: Tortola [Brit Virgin-szigetek], képviseli: B. Whyatt barrister)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM második fellebbezési tanácsának egy – a szovjet címert ábrázoló – ábrás megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása ügyében (R 1509/2008-2. sz. ügy) 2010. március 5-én hozott határozatával szemben indított keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová (előadó) elnök, K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. május 21-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 7-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék elnökének 2010. december 9-i azon határozatára, amely elutasította a felperes által benyújtott kifogást,

a felek által az írásbeli szakasz lezárásáról szóló értesítést követő egy hónapos határidőn belül előterjesztendő, tárgyalás tartása iránti kérelem hiányában, és tekintettel az emiatt az előadó bíró jelentése és a Törvényszék eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján a Törvényszék által hozott azon határozatra, miszerint az ügy elbírálására szóbeli szakasz nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2006. december 22-én a felperes Couture Tech Ltd közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i, később módosított 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i nizzai megállapodás szerinti 3., 14., 18., 23., 26. és 43. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették.

4 2008. augusztus 27-i határozatával az elbíráló elutasította a védjegybejelentést, azzal az indokkal, hogy a bejelentett védjegy a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja) értelmében a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik.

5 A felperes 2008. október 20-án fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozatával szemben.

6 2010. március 5-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. A fellebbezési tanács először is megállapította, hogy a bejelentett védjegy az egykori Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége (SZSZKSZ) címerének pontos mása. Magyarország, Lettország és a Cseh Köztársaság jogi szabályozására és közigazgatási gyakorlatára támaszkodva a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az egykori SZSZKSZ-hez kötődő szimbólumokra az Európai Uniónak a szovjet rezsim egykori uralma alá tartozó részén élő érintett közönség – vagyis a nagyközönség – jelentős része úgy tekint, hogy azok a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütköznek. A fellebbezési tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy a védjegybejelentés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjába ütközik, legalábbis Magyarország és Lettország területe vonatkozásában. Márpedig a fellebbezési tanács szerint a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy ahhoz, hogy a lajstromozást megtagadják, elég, ha a megjelölést akár csak egy tagállamban a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközőnek tekintik. E körülményekre tekintettel a fellebbezési tanács azt a következtetést vonta le, hogy a védjegy lajstromozását a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése értelmében meg kell tagadni.

A felek kereseti kérelmei

7 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

8 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

9 A felperes két jogalapra hivatkozik: az elsőt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának és 7. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a másodikat pedig a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapítja.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának és 7. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított, első jogalapról

10 Az első jogalap két részből áll. Az első részt a felperes arra alapítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának és 7. cikke (2) bekezdésének értelmezésekor. A második részt arra alapítja, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett ugyanezen rendelkezéseknek a bejelentett védjegyre történő alkalmazásakor.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának és 7. cikke (2) bekezdésének értelmezése során vétett téves jogalkalmazásra alapított első részről

– A felek érvei

11 A felperes elsőként arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megállapításával ellentétben, a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséből nem következik, hogy a megjelölés lajstromozását meg kell tagadni, ha az csak az Unió egy része tekintetében ütközik az ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti feltétlen kizáró okba.

12 A felperes szerint ugyanis a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének nem ez a célja. E rendelkezés vagy akkor alkalmazható, ha egyes országok nemzeti joga nem tartalmaz a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt, valamennyi feltétlen kizáró oknak megfelelő rendelkezéseket, vagy ha a fent említett rendelkezésben

foglaltakon felül további feltétlen kizáró okokat tartalmaz. E rendelkezés alkalmazása azzal a következménnyel jár, hogy akármilyen feltétlen kizáró okokról rendelkeznek is az egyes tagállamok, a közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárásban csak a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében felsorolt kizáró okok a relevánsak.

13 A felperes úgy véli, hogy az ő álláspontját erősíti a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő „akkor is" fordulat. Ugyanis az említett rendelkezésnek a fellebbezési tanács szerinti értelmezése azt feltételezi, hogy e fordulat úgy értendő, mint „akkor", „ha" vagy „elég, ha", és emiatt az téves értelmezésen alapul.

14 A felperes hozzáteszi, hogy bár a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése az ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt valamennyi feltétlen kizáró okra vonatkozik, annak a fellebbezési tanács által adott értelmezése nem alkalmazható mindegyikre, különösen nem a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplőre.

15 Másodszor, a felperes a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének saját maga által adott értelmezésére támaszkodva azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megállapításával ellentétben, a „közrendnek" és a „közerkölcsnek" az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az az Unió közrendjére és közerkölcsére vonatkoznak. A fogalmak tartalmát tehát az uniós jogra, és azokra a célkitűzésekre és alapelvekre való figyelemmel kell elemezni, amelyeken az uniós jog alapul, és amelyekben valamennyi tagállam osztozik, valamint az olyan nemzetközi egyezményekre tekintettel, mint például az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EEJE). Ezzel szemben az egyes tagállamok jogszabályai, közrendje és közerkölcse, amelyek az unió szintjén eltérőek lehetnek, nem relevánsak.

16 A felperes e tekintetben arra hivatkozik, hogy eltérően a nemzeti védjegyektől, a közösségi védjegy szerepe a közös piacon belüli gazdasági tevékenység fejlesztésében való részvétel. Következésképpen, többek között a 207/2009 rendelet (2)–(4) preambulumbekezdése értelmében, a közösségi védjegyre az egységes uniós jog irányadó, az az Unió területének egésze tekintetében egységes oltalmat élvez, és egységes hatálya van.

17 Ugyanígy, a 207/2009 rendelet (12) preambulumbekezdése szerint, az OHIM az uniós jog alapján működő, független szerv. E körülményekre tekintettel a felperes úgy véli, hogy az említett rendeletet mind az OHIM, mind az Unió bírósága az egyes tagállamok által egyénileg alkalmazottaktól független politika alapján köteles végrehajtani.

18 Egyébiránt az egyes tagállamok közrendjét és közerkölcsét figyelembe vevő megközelítés túlságosan megnehezítené a közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárást a bejelentő számára. Még az olyan védjegy bejelentőjét is arra kötelezné, hogy 26 külön nemzeti védjegyoltalmat szerezzen meg és tartson fenn, akinek a védjegye az Unió 27 tagállama közül csak az egyikben ellentétes a közrenddel vagy a közerkölccsel. E körülmény annál is inkább jelentős, mert miközben a 207/2009 rendelet 110. cikkének (2) bekezdése értelmében a közösségi védjegyek használata egyes tagállamokban – többek között a tagállami büntetőjog alapján – megtiltható, e körülmény nem indokolja azt, hogy az érintett közösségi védjegy jogosultját megfosszák a jogaitól.

19 A felperes úgy véli, hogy az ő álláspontját erősíti az az ítélkezési gyakorlat is, miszerint a közösségi védjegyrendszer egy önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől. Ezen ítélkezési gyakorlat ugyanis azt vonja maga után, hogy nem kell figyelembe venni a tagállami tényezőket, sem a közösségi védjegy használatának e tagállamok büntetőjogával való összeegyeztethetőségét.

20 Másodlagosan, amennyiben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az egyes tagállamok közrendjét és közerkölcsét egyenként kell figyelembe venni, a felperes azt állítja, hogy az OHIM által elvégzett vizsgálatnak akkor vagy a tagállamok egészét, vagy ezen államok egyes csoportjait kell figyelembe vennie, és nem csupán azokat, amelyeket saját választása szerint külön feltüntetett. Különösképpen helyénvaló volna „egyfajta kiegyensúlyozottságra" törekedni, mivel egyetlen tagállam vagy a tagállamok egy csoportja nem róhat kötelezettségeket az Unió egészére.

21 Az OHIM vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

– A Törvényszék álláspontja

22 Először is, az ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a védjegy nem lajstromozható, ha az Unió egy részében az ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt valamely kizáró ok hatálya alá esik. Ez a rész adott esetben egyetlen tagállamot is jelenthet (lásd ebben az értelemben a C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5719. o.] 81. és 83. pontját).

23 A felperes ezen érvelést kétségbe vonó érveit illetően először is megjegyzendő, hogy ez az értelmezés nem ellentétes a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével. Ugyanis az e rendelkezésben szereplő „akkor is" fordulat azt jelenti, hogy ha valamely megjelölés lajstromozása csak az Unió egy részében ütközik feltétlen kizáró okba, az nem képezi akadályát a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése alkalmazásának. Így tehát az említett rendelet 7. cikke (1) és (2) bekezdésének együttes értelmezése alapján a védjegy lajstromozását meg kell tagadni, ha az az Unió területének egészén, vagy adott esetben e területnek csupán egy részén feltétlen kizáró okba ütközik.

24 Ezt követően, jóllehet a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése általános jelleggel van megfogalmazva, annak szövegéből nem következik, hogy az általa előírt szabálynak feltétlenül minden egyes, az említett rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében felsorolt kizáró okra alkalmazhatónak kell lennie. Egyébként a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt, a felperes által külön említett feltétlen kizáró okot illetően teljes mértékben elképzelhető, hogy egy megjelölés csupán az Unió egy részében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, többek között amiatt, hogy esetleg csak bizonyos nyelveken rendelkezik jelentéstartalommal, vagy az érintett áruk és szolgáltatások értékesítéséhez kötődő eltérő gyakorlat miatt.

25 Végül hangsúlyozni kell, hogy bár a közösségi védjegy lajstromozása iránti eljárás szempontjából csak a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okok a relevánsak, a tagállami jogok szerinti feltétlen kizáró okoktól függetlenül, ez a rendeletnek mint kötelező jogi aktusnak a jellegéből ered, amelynek alapján az valamennyi tagállamban, teljes egészében közvetlenül alkalmazandó. E tekintetben az említett rendelkezés szövege egy olyan kimerítő jellegű felsorolást tartalmaz a feltétlen kizáró okok tekintetében, amely nem a tagállami jogok szerinti kizáró okokra hivatkozik. Ugyanígy, a 207/2009 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése is pontosítja, hogy a közösségi védjegyek az említett rendeletben foglalt feltételek és szabályok szerint lajstromozhatók. Következésképpen a 207/2009 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének azon értelmezése, amelyet a felperes javasol, nem fogadható el, mivel az megfosztaná az említett bekezdést annak hatékony érvényesülésétől.

26 E körülményekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy miként azt a fellebbezési tanács megállapította, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjából és (2) bekezdéséből az következik, hogy a védjegy nem lajstromozható, ha az Unió egy részében a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik, és ez a rész adott esetben egyetlen tagállamot is jelenthet.

27 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a „közrend” és a „közerkölcs” fogalmát kizárólag a tagállamok összességének közös körülményeire való figyelemmel kell-e értelmezni, vagy külön-külön figyelembe kell venni az egyes tagállamok sajátos

körülményeit is, hangsúlyozni kell, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a védjegy alapvető funkciója az áru vagy szolgáltatás kereskedelmi származásának azonosítása, lehetővé téve az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy valamely későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, míg mást válasszon, amennyiben negatív tapasztalatot szerzett (a Törvényszék T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 37. pontja).

28 Tehát a védjegy az általa jelölt áruk fogyasztóiból, illetve az általa jelölt szolgáltatások igénybevevőiből álló közönség tekintetében történő használatra szolgál.

29 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alapját képező közérdek az, hogy ne legyenek lajstromozhatók olyan megjelölések, amelyek – az Unió területén való használatuk esetén – sérthetik a közrendet vagy a közerkölcsöt.

30 E körülményekre tekintettel azt, hogy fennáll-e a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok, a bejelentésben szereplő áruknak és szolgáltatásoknak az Unió területének átlagos fogyasztói felfogására figyelemmel kell értékelni.

31 Márpedig egyrészről, az Unió területének fogyasztói fogalmuknál fogva valamely tagállam területének a fogyasztói.

32 Másrészről, az érintett közönség által esetleg a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközőnek tartott megjelölések – többek között nyelvi, történelmi, társadalmi és kulturális okokból kifolyólag – nem minden tagállamban ugyanazok.

33 Ennélfogva azt, hogy valamely védjegyet a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközőnek tartanak-e vagy sem, annak a tagállamnak a sajátos körülményei befolyásolják, amelyben az érintett közönség részét képező fogyasztók találhatók.

34 Következésképpen azt kell megállapítani, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alkalmazásához nem csak az Unió tagállamai összességének közös körülményeit, hanem az egyes tagállamoknak azokat a külön-külön figyelembe vett sajátos körülményeit is tekintetbe kell venni, amelyek az e tagállamok területén lévő érintett közönség felfogására befolyással lehetnek.

35 A felperes érvei nem alkalmasak e következtetés megdöntésére.

36 Így, először is, a közösségi védjegyrendszer valóban olyan önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd a Törvényszék T-140/02. sz., Sportwetten kontra OHIM – Intertops Sportwetten [INTERTOPS] ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3247. o.] 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez a körülmény többek között azt vonja maga után, hogy azt a kérdést, hogy fennáll-e a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok, minden esetben az e rendelkezésben foglalt kritérium alapján kell megítélni, az Unió területének vagy annak egy részének érintett közönsége felfogására figyelemmel értelmezve azt. A közösségi védjegyrendszer önállósága viszont nem képezi akadályát annak, hogy a tagállamok azon sajátos körülményeit is figyelembe vegyük, amelyek befolyással lehetnek ezen felfogásra.

37 Ebben az összefüggésben, az egyes tagállamok jogszabályait és közigazgatási gyakorlatát illetően, amelyekre a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban hivatkozott, hangsúlyozni kell, hogy e tényezőket nem a normatív erejük miatt vették figyelembe, hanem amiatt, mert azok olyan ténybeli körülmények, amelyek lehetővé teszik annak megítélését, hogy az érintett tagállamok területén található érintett közönség miként fogná fel az egykori SZSZKSZ-hez kötődő szimbólumokat. E körülményekre

tekintettel nem állítható, hogy a fellebbezési tanács e tekintetben figyelmen kívül hagyta volna a közösségi védjegyrendszer önálló jellegét.

38 Másodszor, a közös piac fejlesztésére irányuló cél nem indokolja azt, hogy e piac egy részén megsértsék a közrendet vagy a közerkölcsöt.

39 Harmadszor, mivel a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy az OHIM a tények vizsgálatát hivatalból végzi, nem állapítható meg az, hogy a fenti 34. pontban kifejtett értelmezés túlságosan megnehezítené a lajstromozási eljárást a bejelentő számára. Ugyanis az OHIM-ra hárul annak megvizsgálása, hogy az Unió valamennyi részén fennállnak-e a feltétlen kizáró okok. Ezt követően kell a bejelentőnek előterjesztenie észrevételeit az elbíráló által – annak vizsgálata során – ténylegesen felhozott kifogásokkal kapcsolatban.

40 Negyedszer, az a körülmény, hogy amikor a védjegy csupán az Unió egy részében ütközik a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt valamely feltétlen kizáró okba, akkor nemzeti úton lehet védjegyoltalmakat szerezni és azokat fenntartani, a közösségi védjegy egységes jellegének közvetlen következménye, amelyet a 207/2009 rendelet (3) preambulumbekezdése, valamint 1. cikkének (2) bekezdése mond ki. E körülmény tehát az említett rendelet logikájából következik.

41 Ötödször, a 207/2009 rendelet 110. cikkének (2) bekezdése a lajstromozás tárgyát képező közösségi védjegy használatától való eltiltásra vonatkozik. Emiatt e rendelkezésre nem lehet hivatkozni a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok fennállásának a védjegy lajstromozását megelőző vizsgálata kapcsán.

42 Az előzőekben kifejtettek egészére tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor azt állapította meg, hogy egyrészt a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azzal kapcsolatban akár csak az Unió egy részében – ideértve azt az esetet is, ha csupán egyetlen tagállamban – fennáll az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok, másrészt pedig, hogy a „közrend" és a „közerkölcs" fogalmának értelmezésénél a tagállamok sajátos körülményeit külön-külön kell figyelembe venni.

43 Következésképpen az első jogalap első részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának a bejelentett védjegyre történő alkalmazása során vétett értékelési hibára alapított második részről

– A felek érvei

44 A felperes – a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának az első részben kifejtett, saját véleménye szerinti értelmezésére támaszkodva – azt állítja, hogy a védjegybejelentés nem ütközik az Unió közrendjébe vagy közerkölcsébe, és ennek következtében nem kellett volna megtagadni a védjegy lajstromozását.

45 A felperes e tekintetben arra hivatkozik, hogy a horogkereszttől eltérően, az egykori SZSZKSZ címerének politikai konnotációja elhalványult, és az avantgárd fogalmához köthetően provokatív jellegűvé vált, így a bejelentett védjegy egy „újfajta megkülönböztető képességre" tett szert.

46 A felperes hozzáteszi, hogy a bejelentett védjegyet alkotó embléma az Unió egyik tagállamában sem tiltott, mivel a Bizottság 2005-ben elvetette a kommunista jelképek használatának általános betiltására vonatkozó kezdeményezést. Annak a ténynek, hogy e jelképek bizonyos célú használata Magyarországon és Lettországban esetleg tiltott, a lajstromozási eljárás szempontjából nincs jelentősége.

47 Végül a felperes azt állítja, hogy a bejelentett védjegyhez hasonló jelképek használatának a magyar és a lett jog által bevezetett tilalma ellentétes az EEJE-vel.

48 Az OHIM vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

– A Törvényszék álláspontja

49 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerint a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütköző védjegyek nem részesülhetnek védjegyoltalomban.

50 A jelen jogalap első része kapcsán kifejtettekből az következik, hogy azt, hogy valamely megjelölés bejelentése a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik-e, e megjelölés védjegyként történő használatának az Unió vagy annak egy részének érintett közönsége felfogására tekintettel kell vizsgálni. Ez a rész adott esetben jelenthet egyetlen tagállamot is.

51 Jelen esetben elöljáróban le kell szögezni, hogy nem vitás, hogy az érintett közönség a nagyközönség. Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá a megtámadott határozat 37. pontjában arra, hogy az e közönség részét képező azon átlagos fogyasztó felfogását kell figyelembe venni, akinek érzékenységi és toleranciaküszöbe átlagos.

52 A fellebbezési tanács azon következtetése, miszerint a bejelentett védjegy lajstromozása a közrendbe vagy közerkölcsbe ütközik, megalapozott, többek között a Magyarország helyzetét jellemző tények vizsgálata alapján, az egykori SZSZKSZ által a modern kori történelem során e tagállam felett gyakorolt meghatározó befolyás miatt.

53 A fellebbezési tanács elsőként *a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény* (a továbbiakban: magyar büntető törvénykönyv) „Önkényuralmi jelképek használata" című 269/B. §-ára hivatkozott. E rendelkezés a következőket írja elő:

„(1) Aki horogkeresztet, SS-jelvényt, nyilaskeresztet, sarló-kalapácsot, ötágú vöröscsillagot vagy ezeket ábrázoló jelképet

a) terjeszt;

b) nagy nyilvánosság előtt használ;

c) közszemlére tesz;

ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el, és pénzbüntetéssel büntetendő.

(2) Nem büntethető az (1) bekezdésben meghatározott cselekmény miatt, aki azt ismeretterjesztő, oktatási, tudományos, művészeti célból vagy a történelem, illetve a jelenkor eseményeiről szóló tájékoztatás céljából követi el.

(3) Az (1)–(2) bekezdés rendelkezései az államok hatályban levő hivatalos jelképeire nem vonatkoznak."

54 A fellebbezési tanács pontosította, hogy a magyar büntető törvénykönyv magyarázata szerint a jelkép valamely eszmének, személynek, vagy eseménynek jelvénnyel vagy képpel való jelölése, melynek az a rendeltetése, hogy a jel, és a megjelölt eszmék, személyek vagy események, közös vonásaik révén egymással kapcsolatba hozhatók legyenek. Egyébként, a nyilvánosság előtti használat magában foglalja azt az esetet is, amikor a megjelölés a terméken – annak a piacon történő forgalomba hozatalakor – védjegyként szerepel.

55 Második lépésben a fellebbezési tanács a Magyar Szabadalmi Hivatal (2011. január 1-jétől: Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala) iránymutatásaira hivatkozott, amelyek szerint az „önkényuralmi jelképeket" tartalmazó megjelöléseket közrendbe ütközőnek kell tekinteni.

56 E tényezőkre tekintettel a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett közönség Magyarországon úgy fogná fel, mint közrendbe vagy közerkölcsbe ütközőt, mivel az az egykori SZSZKSZ-t jelképezi.

57 E megállapítás megalapozottságát illetően elöljáróban megjegyzendő, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok fennállásának vizsgálata során a nemzeti jogból következő olyan tényezők, amelyeket a fellebbezési tanács jelen ügyben vizsgált, normatív erejük hiánya miatt nem alkalmazhatók,

és nem képeznek olyan szabályokat, amelyek kötnék az OHIM-ot. Ugyanis, miként arra a fenti 36. pontban emlékeztettünk, a közösségi védjegyrendszer olyan önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől.

58 Ugyanakkor e tényezők olyan ténybeli körülményeket képeznek, amelyek lehetővé teszik annak megítélését, hogy egy adott tagállamban az érintett közönség milyen képet alkot a megjelölések bizonyos kategóriáiról.

59 Így jelen esetben a magyar büntető törvénykönyv 269/B. §-ának – a jogtudomány által értelmezett és a közigazgatási gyakorlat által tovább részletezett – rendelkezéséből az következik, hogy a magyar jogalkotó szükségesnek ítélte betiltani egyes önkényuralmi jelképek – köztük a sarló és kalapács, valamint az ötágú vörös csillag – használatát. E tilalom, amely az érintett megjelölések védjegyként történő használatára is kiterjed, büntetőjogi szankciókkal párosul.

60 Márpedig a felperes nem vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint az „önkényuralmi jelképek" védjegyként történő használatának tilalma azt jelenti, hogy e jelképeket Magyarországon úgy fogják fel, mint a közrendbe és közerkölcsbe ütköző jelképeket.

61 Az sem vitás, hogy a bejelentett védjegy az egykori SZSZKSZ címerét ábrázolja, és többek között magában foglalja a sarlót, a kalapácsot és az ötágú vörös csillagot.

62 E körülmények alapján azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács nem vétett értékelési hibát annak megállapításával, hogy a bejelentett megjelölés védjegyként történő használatát az érintett közönség egy jelentős része Magyarországon a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében a közrendbe vagy közerkölcsbe ütközőnek tartaná.

63 A felperes érvei nem alkalmasak e megállapítás megdöntésére.

64 Így az előzőekben kifejtettekből az következik, hogy ami Magyarországot illeti, az egykori SZSZKSZ címerének jelentéstartalma nem halványult el, illetve nem változott meg oly mértékben, hogy azt az emberek ne politikai jelképként fognák fel. Ugyanis, miként arra a fellebbezési tanács emlékeztetett, Magyarországon az érintett közönség jelentős része megtapasztalta az egykori SZSZKSZ meghatározó befolyásának időszakát.

65 Ehhez még hozzáadódik az a tény, hogy a bejelentett védjegy kizárólag az egykori SZSZKSZ címerét ábrázolja, és nem tartalmaz további olyan elemeket, amelyek alkalmasak lennének e jelkép jelentéstartalmának elhalványítására vagy megváltoztatására.

66 Annak a körülménynek, miszerint az „önkényuralmi jelképek" bizonyos célú használatát a magyar jog nem tiltja, a jelen ügy szempontjából nincs jelentősége. Ugyanis a fenti 27–29. és 50. pontból az következik, hogy azt, hogy fennáll-e a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró ok, aszerint kell vizsgálni, hogy e megjelölést annak védjegyként történő használata esetén miként fognák fel.

67 Végül az utolsó érvet illetően, a Törvényszéknek nincs hatásköre annak elbírálására, hogy a magyar büntető törvénykönyv 269/B. §-ában foglalt rendelkezés összeegyeztethető-e az EEJE-vel. E tényezőnek azonban a jelen ügy szempontjából nincs jelentősége, mivel a fenti 57. és 58. pontból az következik, hogy az említett rendelkezést nem a normatív ereje miatt kell figyelembe venni, hanem amiatt, mert az olyan ténybeli körülmény, amely lehetővé teszi annak megítélését, hogy az érintett közönség Magyarországon miként fogná fel a megjelölést.

68 Az EUSZ 6. cikk (3) bekezdése szerint viszont az alapvető jogok, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei. Következésképpen az alapvető jogok tiszteletben tartása a megtámadott határozathoz hasonló uniós jogi aktusok jogszerűségének előfeltételét képezi, és az Unió Bíróságának biztosítania kell azok tiszteletben tartását.

69 E tekintetben az EEJE 10. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához, ami többek között magában foglalja az információk, eszmék közlésének szabadságát, anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson.

70 Az EEJE 10. cikkének (2) bekezdése szerint a véleménynyilvánítás szabadsága a törvényben meghatározott olyan korlátozásoknak vethető alá, amelyek egy demokratikus társadalomban – többek között a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a közrend védelme, a bűnözés megelőzése vagy az erkölcsök védelme céljából – szükséges intézkedéseknek minősülnek.

71 Márpedig a felperes nem terjesztett elő olyan érvet, amely annak bizonyítására irányulna, hogy a bejelentett védjegy lajstromozásának megtagadása az EEJE 10. cikkének (1) bekezdése által biztosított szabadság gyakorlásába való olyan beavatkozást képez, amely nem felel meg az ugyanezen cikk (2) bekezdésében szereplő követelményeknek. A felperes a jelen jogvita keretén belül megalapozatlanul hivatkozik az EEJE-re.

72 Az előzőekben kifejtettek egészére tekintettel azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács nem vétett értékelési hibát annak megállapításával, hogy a bejelentett védjegy Magyarországon az érintett közönség felfogása szerint a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik, és emiatt annak lajstromozását a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében meg kell tagadni.

73 Ennélfogva az első jogalap második részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani, anélkül hogy a fellebbezési tanács által vizsgált, a lettországi és cseh köztársaságbeli érintett közönség felfogásával kapcsolatos többi elemet értékelni kellene.

74 Mivel az első jogalap mindkét része elutasításra került, ezért ezt a jogalapot el kell utasítani.

A bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

75 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét azzal, hogy megtagadta a bejelentett védjegy lajstromozását, miközben az OHIM ezt megelőzően lajstromozta az ő 3958154. sz. védjegyét, amely ugyanerre a megjelölésre vonatkozott, és amelyet azonos feltételek szerint vizsgáltak, mint a bejelentett védjegyet. Ugyanis azzal, hogy a 3958154. sz. védjegyét lajstromozta, az OHIM – meghatározott és feltétel nélküli formában – hallgatólagosan arról biztosította a felperest, hogy az érintett megjelölés lajstromozható.

76 A felperes ebben az összefüggésben vitatja a fellebbezési tanács azon érvét, miszerint a 3985154. sz. védjegyet tévedésből lajstromozták. Ugyanis szerinte nem a bejelentő dolga eldönteni, hogy a vizsgálat eredménye megbízható-e. Épp ellenkezőleg, az OHIM feladata az alapos és kellő terjedelmű vizsgálat lefolytatása és a 207/2009 rendelet egyértelmű és biztos módon történő alkalmazása.

77 A felperes hozzáteszi, hogy az ő tudomása szerint a 3958154. sz. védjegy vizsgálatával kapcsolatos eljárás során nem vétettek hibát.

78 Az OHIM vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

A Törvényszék álláspontja

79 Az ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag az Unió bírósága által értelmezett 207/2009 rendelet alapján kell értékelni, nem pedig az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (a Törvényszék T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM [STREAMSERVE] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 66. pontja).

80 Következésképpen a felperes jogszerűen nem hivatkozhat arra, hogy az OHIM a 3958154. sz. védjegy lajstromozásával biztosította őt a bejelentett védjegy lajstromozhatóságáról. *A fortiori,* a felperes e tekintetben nem hivatkozhat érvényesen a jogbiztonság elvének megsértésére.

81 Mindent összevetve, attól a kérdéstől függetlenül, hogy a 3958154. sz. védjegy lajstromozása tévedés eredménye volt-e vagy sem, az első jogalap vizsgálata alapján nem állapítható meg az, hogy – a jelen kereset egyedüli tárgyát képező – megtámadott határozat bármiben is sértené a 207/2009 rendeletet.

82 E körülményekre tekintettel a második jogalapot, és ebből következően a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A Couture Tech Ltd-t kötelezi a költségek viselésére.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. szeptember 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások